

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadelebirliigi23.net
mucaadelebirliigi@gmail.com
t.me/mucaadelebirliigi
Mücadele Birliğı Gazetesi
mucaadelebirliigi4
mucaadelebirliigi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

15 MAYIS 2024 S.07

Kemer Değil Kement Sıkıyorlar!

Ya Onlar Ya Biz!

“Acı reçete” kime? Kim, neyden tasarruf edecek? Kim kemer sıkacak? Sadece bin küsur odalı saray değil, en pespaye belediye başkanlıklarının lüks makam odalarıyla donattığı saraycıklarla; makamlara ait koca uçak filolarıyla, her sene yenilenen lüks araç konvoylarıyla meşhur bu devasa bürokrasi ordusunun hangi kesimi, hangi konuda tasarruf yapacak? Onların dilindeki “tasarruf”, “acı reçete”, “kemer sıkma”... onlar için değil, bizim için. Hiçbiri şatafattan, debdebeden, gösteriştan, cakadan vazgeçmez, vazgeçmiyor, vazgeçmeyecek! Tasarruf dediğiniz, yetenin ötesi için geçerlidir. Açlığın, yokluğun, yoksunluğun kırıp geçirdiği ortamda neyin tasarrufu!

Gerçeğin Söylediği:
Şimdi Devrim Zamanı

Soma Katliamı
Unutulmadı

Suluk Almak Gerekir

Saflar Belirginleşiyor

Kemer Değil Kement Sıkıyorlar! Ya Onlar Ya Biz!

Manşet

"İtibardan tasarruf olunmaz" ülkesinin Maliye Nazırı "kemerler sıkılacak" diye buyurdu! Ülke "seçimsiz bir satıh"a girmiş, "bol kepçe dönemi kapanmış". E haliyle "sıkı para politikası ve tasarruf dönemi" başlıyormuş!..

Böyle başlayan cümlelerin sonu gayet iyi biliniyor: "Acı reçete", "kemer sıkma"!..

"Acı reçete" kime? Kim, neyden tasarruf edecek? Kim kemer sıkacak?

Sadece bin küsur odalı saray değil, en pespaye belediye başkanlıklarının lüks makam odalarıyla donattığı saraycıklarla; makamlara ait koca uçak filolarıyla, her sene yenilenen lüks araç konvoylarıyla meşhur bu devasa bürokrasi ordusunun hangi kesimi, hangi konuda tasarruf yapacak?

Onların dilindeki "tasarruf", "acı reçete", "kemer sıkma"... onlar için değil, bizim için.

Hiçbiri şatafattan, debdebeden, gösterişten, cakadan vazgeçmez, vazgeçmiyor, vazgeçmeyecek!

Tasarruf dediğiniz, yetenin ötesi için geçerlidir. Açlığın, yokluğun, yoksunluğun kırıp geçirdiği ortamda neyin tasarrufu!

Kelimenin gerçek anlamında açlık artık evlerimizin içine girmiş, yokluktan kırılıyor çocuklarımız. Dövizi, enflasyonu, faizi onları değil bizi vuruyor. Sanki alım gücümüz bol keseden harcama yapmaya yetiyor da, "kemer sıkın" deniyor!

Bu sömürü düzeninin efendileri, zenginler, sonradan görmeler, saraydakiler... cümle "han-ı yağma" sakinleri aksırınca, tıksırınca, çatlayınca kadar yer içer eğlenirken, emekçilere "tasarruf" nasihatleri, "acı reçeteler"!..

Kemer değil, boynumuza geçirdikleri kementtir sıkıp durdukları!

İki karşıt dünya, iki düşman kampın olduğu yerde, başka türlü olmaz. Ya onlar, ya biz... yok bunun ortası!

Gerçeğin Söylediği: Şimdi Devrim Zamanı

Editör

"Gerçeğin olgulardan çıkarılması"... "Olgular"dan murat, nesnel koşullardır, nesnel olarak var olan şeylerdir. "Gerçek" deyince anlaşılması gerekense, nesnel olarak varolan bu şeyler arasındaki içsel ilişkilerdir yani bu şeylere egemen olan yasalardır.

Söz konusu olan kapitalizm ve kapitalist toplum olduğuna göre, kapitalizmin işleyiş yasaları ve bunun toplumsal yaşamdaki yansımaları, görülgü biçimleridir. Şimdi bunu bizde yaşanan süreçte somutlayalım.

Erdoğan ve dinci faşizm 2000'lerin başında, halkın demokrasi ve değişim taleplerini kullanarak önce hükümeti, süreç içinde de devleti ele geçirdi. Ama emekçi yığınların ve Kürt halkının taleplerine kayıtsız kaldı. Erdoğan'ın kişisel hırsı ya da istekleri, ne denirse densin, uluslararası sermayenin emperyalizmin yönelimiyle çakışınca, yaygın ortalama söylemde "tek adam diktatörlüğü", bilimsel söylemle topyekun faşizm uygulamaya kondu, pekiştirildi.

Erdoğan ve dinci faşist iktidar daha baştan itibaren içeride iç savaş kazanmak için her şeyi yaparken, dışarıda da yayılcı politikalar izledi. Rojava ve Başur Kürdistan'da bazı bölgeler uzun yıllardır işgal edildi.

Kapitalizmin işleyiş yasaları, sermaye birikimi ve artı-emek sömürsünün yoğunlaşarak ve

artarak devam etmesi, iç savaş ve yayılcılık nedeniyle dışarıda süren savaş, Türkiye'de ve Bakur Kürdistan'da bütün halk kesimlerini, emekçi yığınları aklıktan ölümün kıyısına kadar getirdi.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek para bulabilmek için emperyalist finans kuruluşlarının, emperyalist merkezlerin kapılarını bir kez daha çaldı; biraz nasihat, biraz övgü, biraz pohpohlamayla, ama boş çantayla döndü. Şimşek'i öven ve nasihat veren kurumlardan biri de İMF oldu: "Eğer biz bir program yapsaydık aynı şeyleri yapardık" dedi. Uzun lafın kısısı beklenen oldu: Seçimler biter bitmez "acı reçete" uygulanmaya başladı.

Bu "acı reçete"den proletarya ve halkların payına ne düştüğüne, yaşamlarını nasıl etkilediğine, etkileyeceğine, sonuçlarının neler olacağına bakalım. Bu ekonomik program her şeyden önce yoksulluğu daha da derinleştirecek. Açlık ve sefalet bugüne kadar toplumun önemli bir kesimini pençesine aldı. Uygulamaya konan bu yeni program nedeniyle açlık ve sefalet, toplumun daha geniş kesimlerini de etkisi altına alacak; genişleyerek ve derinleşerek sürecek. Bir yanda lüks ziyafet sofraları kurulurken, bir yanda okula aç giden çocuklar ve çocuklarının beslenme çantalarına bir dilim ekme, bir lokma katık koyamamanın çaresizliğini, acısını yaşayan anneler. Öyle ki,

son rakamlara göre çocukların %62,5'i yetersiz besleniyor. Ki, o lüks ziyafet sofralarından sosyal medyaya basına yansıyan istakoz vb. aslında yaşanan debdebenin, sefahatin yanında devede kulak kalır. Geçerken belirtelim.

Evsizlik ve konut-barınma sorunu, özellikle en altta yaşayanlar açısından en üst düzeyde yaşıyor. En yoksullar parklara kurdukları derme-çatma uyduruk çadırlarda, sokaklarda yaşamaya başladılar bile. Bir yanda sermaye kesiminin yatırım aracı olarak kullandığı yüz binlerce, milyonlarca daire-konut boş dururken, bir yanda emeklilik maaşıyla, asgari ücretle yarışan ev kuraları, konut-barınma sorununun vardığı boyutun vahametinin dışı vurumundan başka bir şey değil. 6 Şubat'ta 11 kenti yerle bir eden deprem, barınma sorununu çok daha acil hale getirirken, bunun kapitalizm koşullarında çözülemeyecek bir sorun olduğunu herkese gösterdi.

Ev kiralariyle birlikte yaşanan gıda fiyatlarındaki önlenemeyen yükseliş, hayat pahalılığını tam anlamıyla içinden çıkılmaz duruma getirdi. Doğalgaz, petrol ve elektrik zamları bunun tuzu biberi oldu. Fiyatlardaki bu önlenemeyen yükseliş devam ediyor, edecek. Yaz geliyor, meyve sebze ucuzlar diye beklemek, boşa kürek çekmektir. Normal koşullarda mevsim sebzeleri yazın biraz ucuzlardı, ama son birkaç yılda yaşandığı gibi artık ucuzlamıyor, ucuzlamayacak. Çünkü üretim maliyetleri, tohum, gübre, ilaç, mazot, elektrik, su, hayvan yeni gibi girdilerin fiyatları durmadan artıyor. Bu nedenle fiyatlar bu yaz da düşmeyecek, hayat pahalılığı sürecek. Aşık Mahsuni'nin dediği gibi halk "kuru soğana muhtaç" oluyor, olacak.

Üretim maliyetlerindeki bu önlenemeyen yükseliş, üreticiyi, özellikle küçük ve orta üreticiyi üretimden koparıyor; üretim maliyetleri artarken üretim azalıyor: Gıdadan giyime fiyatlar daha da yükseliyor, fiyatların düşeceği beklentisi tam anlamıyla boş bir beklentidir.

Hayat pahalılığı ve enflasyon aynı madalyonun ki yüzüdür, karşılıklı olarak birbirlerini beslerler. Şimdi hükümet enflasyonla mücadele edeceğini söylüyor; kamuda tasarruf diyor, kemer sıkma diyor, sıkı para politikası diyor. Bunların halkların yaşamındaki karşılığı, yoksulluğun ve yoksunluğun daha çok artması olacaktır. Çünkü sıkı para politikası iç pazarın daraltılmasıdır yani tüketimin kısılmasıdır. Gazeteler bu konuyu ele alırken "iğneden ipliğe büyük tasarruf" diye manşet atıyorlar. Burada asıl tasarruf, emekçinin sofrasından, giyiminden, sağlığından yani yaşamından yapıyor, yapılacak. Kamuda tasarruf diyorlar; yani işçisi, memuru, emeklisiyle ücretlerde, maaşlarda düşüş olacak diyorlar. Yani rakamsal olarak görünürde bir artış olsa bile, gerçek ücretler düşmeye devam edecek.

Yine kamuda tasarruf nedeniyle EYT'lilerin staj ve çıraklık başlangıcının sigortalılığa başlangıç kabul edilmesi talepleri kabul edilmeyecek, sorunlar sürecek. Çünkü kamu SGK giderlerini kısacak, hem emekli maaşları için yeni kaynak ayrılmayacak, hem de doktora-ilaca erişim daha da zorlaşacak, emeklilerin sorunları artarak devam edecek.

Dinci faşist iktidarın, enflasyonla mücadelede kullanabileceği tek silah faiz artışı ve sıkı para politikasıdır. Bunun ilk akla gelen sonuçlarından

biri, ekmeği dahi kredi kartıyla almaya başlayan; bir zamanlar bankaların bol keseden dağıttığı kredi kartlarına takla attırarak hayata tutunmaya çalışan milyonlarca emekçinin elinden bu olanağın da alınacağıdır. Bir diğer sonuç, zaten borçlu olan ve yüksek faiz nedeniyle kredi bulması imkansızlaşan; enflasyon yüzünden borçları katlanarak büyüyen orta ve küçük işletmelerin (KOBİ) batışı olacaktır. Yani küçük mülk sahibi üreticilerin iflası, mülksüzleşmesi artarak devam edecektir. Zaten daha bugünden, lokantadan konfeksiyona mikrofon uzatılan her küçük mülk sahibi esnaf aynı cümleyi kuruyor: "Kıramı ödeyemiyorum, vergimi veremiyorum."

Ayrıca küçük ve orta işletmelerin batışı, zaten yüksek olan işsizliği daha da artıracaktır. TÜİK ne derse desin, resmi ağızlar, rakamlar ne söylesen söyleyin, işsizlik artmaya devam edecek. Ocak 2024'te TÜİK verileriyle 10,5 milyon olan işsiz sayısı, nüfusun %26,5'nin şimdiden işsiz olduğunu söylüyor: Üstelik bu rakama uzun zamandan beri işsiz olduğu için iş aramaktan vazgeçenler, haftada yarım gün ya da bir gün iş bulabilen gündelikçiler dahil değil. Yani gerçek rakam çok daha yüksek.

İşte gerçekler!.. Peki bu gerçekler neyi işaret ediyor? Bu topraklarda devrim toprağının ne kadar bereketli olduğunu, sermayenin ve iktidarının emekçi yığınları, ezilen ve sömürülenleri hiç durmadan devrime, devrim safalarına doğru ittiğini gösteriyor. Burada artık söylenecek tek bir şey kalıyor: Faşizme, sermayeye ve dinci gericiliğe karşı şimdi devrim zamanı.

Umut Vermeyen Sendikalar

Meryem Şadiye

Dönemin güncelliğini takip edemeyen, burjuvazi ve hükümet ile işbirliğine bir kez girmiş olan sendikalar, kitleleri harekete geçiremez; zaten böyle bir amaçları da yok. Tam tersine, kitlelerin harekete geçmesi için bir barikatlılar aslında onlar.

Resmiyette kitlesel görünenleri de vardır bu barikatların, her geçen gün o resmi kitleselliğini kaybedenleri de ve resmi olarak kitleselleşemeyenleri de...

Memur Sen, Türkiye Kamu Sen, Türk İş ve Hak İş gibi sendikaların kitleselliğinin yalnızca resmiyette rakamlardan ibaret olduğunu, çoğu işçi-emekçinin mobing ile, patron zoruyla ya da farkında olmadan imza attırılarak ya da başka seçeneği kalmadığı için bu sendikalara üye olduğunu ve bu sendikalardan çok farklı düşüncelere sahip olduklarını hatta bu sendikalardan nefret ettiklerini sıkça görebiliyoruz.

"Neden Memur Sen ya da neden Hak İş" sorusuna, "sendikal mücadeleyi onlar veriyor, elimizden alınan ve hiç verilmemiş olan hakların takip ve savunucusu onlar" cevabı ile hiç karşılaşmadık. Genelde; "herkes oraya üye, yönetim onlardan, yerim değişsin istemiyorum, bu işyerine gelebilmek için üye oldum, şefim ya da patronum oraya üye ol dedi" cevapları ile karşılaşılıyor. Son zamanlarda ise bunlara ek yeni cevaplar gelmeye başladı. Şöyle ki; "eşim hamile bu sendika şu şu şu özel hastaneler ile anlaşmalı doğumu bizim için daha ucuza gelecek", "Almanca kursuna gideceğim bu sendika şu kurs ile anlaşmalı daha ucuza Almanca öğrenebileceğim", "bu sendikaya üye olanlar kalorifer peteğini ücretsiz temizletti-

rebiliyor", "bu sendika üyeleri akaryakıtı indirimli alıyor"... gibi.

İnsanlar sendikalardan o kadar umudunu kesmiş ki, sendikaların görevlerini dahi unutmuşlar. Bir memurun dil öğrenmek için indirim-kampanya (sözde) kovaladığını -ki dil öğrenme sebebinin de genellikle yurt dışına yerleşme planı olduğunu- görüyoruz. Aynı zamanda sağlık sisteminin nasıl çökertilerek kamudan burjuvaziye devredildiğini ve insanların da sağlığı için nasıl indirim kovaladığını, şanslı olup arabası olanın arabayı kullanabilmek için akaryakıtı en uygun alabilmenin yollarını aradığını görüyoruz. Görüyoruz ki ekonomik kriz derinleşirken, işçi ve emekçiler her adımlarını hesaplayarak atarken, karşı sınıf her halükarda karına kar katmayı beceriyor. Ancak bizim şu an konumuz, işçi emekçilerin nasıl her geçen gün açlığa sürüklendiği değil, açlığa sürüklenmemek, insanca koşullarda çalışmak için her ay aidat ödedikleri sendikaların durumu.

Resmiyette kitleselliği en çok olan sendikaları şimdilik geçiyoruz, çünkü biliyoruz ki burjuvazi eliyle kurulmuş sendikalar, işçi-emekçileri açlığa sürükleyen kortejde yer alanlar. Gelelim KESK ve DİSK'in durumuna.

Kuruluşunda biz devrimcilerin de yer aldığı, yıllarca aktif çalışmalar yürüttüğü ve hala az da olsak içerisinde var olabilme mücadelesi verdiğimiz KESK ve DİSK artık çok yaşlı, hantal, beceriksiz ve güçsüz. KESK ve DİSK'in de kitleleri artık rakamlardan ibaret. Mitingleri artık eskisi kadar kitlesel değil, kendi kitlelerinin çok azı mitinglere katılıyor. İşyeri eylemleri de yine mitingler gibi sönük geçiyor.

Çünkü; KESK ve DİSK kitleleri de sendikalara olan inancını yitirmiş, yapılan her eylem-etkinliğin "günü kurtarmak için" yapıldığının farkında. Evet KESK ve DİSK süreklileşen, ısrarcı eylemlerden vazgeçmiş günü kurtarma peşinde. Yapmış olmak için yapılan eylemlerden ise sonuç alınamıyor. Bu nedenle böyle eylemlere haliyle katılım da azalıyor. Eylemlere katılımın düşmesi, özellikle işyeri eylemlerinin sönük geçmesi ve sonuç getirmemesi, sendikalara olan inancın bitmesine ve KESK ve DİSK gibi sendikaların hükümet ya da belediyeler tarafından desteklenmedikçe kitlelerinin de azalmasına neden oluyor. Bu nedenle DİSK'in yaptığı gibi ya burjuvazi ile işbirliği artık çok açıktan yürütülür şekilde yapılacak -ki resmi kitlesellik devam edebilsin ve para akışı sağlanabilsin- ya da zaten sendikalardan umudunu kesmiş, varlığı resmi üyelikten ibaret olan üyelerini de yitirecekler. KESK bu çıkmaza girmiş görünüyor. DİSK kadar çok açıktan göstere göstere bir işbirliği yürütemiyor. Devrimci güçleri, DİSK gibi hepten yalnızlaştırıp yok saymıyor. Çünkü; KESK açıkça devlet eliyle kamuya kendisinin önüne yerleştirilmiş olan önce Türkiye Kamu Sen, sonra da Memur Sen'in kışkırtıcılığıyla olduğu için, devrimcileri tam olarak tasfiye etmeyi başaramadı.

KESK yönetiminin 1 Mayıs'ta olduğu gibi, ilk fırsatta DİSK ile beraber CHP'nin peşine takılmasından, devrimci güçlerin KESK içinde, sınıf mücadelesinin gelişimi için daha fazla etkin çalışma yürütmesi gerektiğini anlıyoruz.

İşten Atma Saldırısına Karşı Eylem

İzmir'de Gaziemir, Pınarbaşı, Çiğli fabrikalarından haksız hukuksuz şekilde işten atılan CMS Jant işçileri 12 Mayıs günü fabrika önünde eylem yaparak CMS'deki sömürü ve işte atma saldırısını protesto etti.

"Söyleyecek Sözümüz, Sorulacak Hesabımız, Alacak Haklarımız Var - Haksız Ve Hukuksuzca İşten Atılan CMS İşçileri" yazılı pankart açan işçiler CMS'nin farklı fabrikalarında hiç bir gerekçe gösterilmeden tazminatsız işten atıldıklarını belirtti.

İzmir CMS fabrikalarında yaklaşık 2 yıla yakın bir süredir 1000'den fazla işçinin hiçbir gerekçe gösterilmeden, ayrıca hukuksuz biçimde ihbar hakkı gasp edilmek suretiyle işten atıldığını, bu işten atma süreçlerinde ihbar hakkını talep eden işçilere "Sizi tazminatsız işten atarız, başka yerde iş bulamazsınız" gibi tehditlerin Çiğli CMS fabrikasında doğrudan insan kaynakları sorumluları tarafından yapıldığı söyleyen işçiler, ihbarsız çıkışı kabul etmeyen işçilerin ise tazminatsız işten atıldığını, CMS sermayesinin yüzlerce işçinin ihbar hakkını gasp ederek başka işçilerin tazminatını da bu gasp ettiği ihbar haklarından ödediğini belirtti.

İşten atılanların gecenin 3'ünde kapı önüne konulduğunu yıllarca çalışan bel fitiği olan işçilerin ihbarsız

işten atıldığını, raporlu işçilerin zorla çalıştırıldığını belirten işçiler "Fabrikada Türkiye Cumhuriyeti anayasası değil, CMS sermayesinin Cumhuriyeti hüküm sürüyor" dedi.

CMS patronu Bertuğ Ösen'in eşi Deva partisi İzmir milletvekili Seda Kaya Ösen'in seçim döneminde sosyal medyada sürekli demokrasi ve anayasal özgürlük kelimeleri olan paylaşımlar yaptığını aktaran işçiler "CMS'de demokrasi ve anayasa yok sayılıyor, işçiler hukuksuzca ekmeğinden ediliyor, arabulucu görüşmeleri geçim derdinden kaynaklı zorla dayatılıyor" dedi.

CMS'nin Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı'ndan teşvik alacağını öğrendiklerini de söyleyen işçiler bakanlığın ve millet vekillerinin de bu sömürüye ortak olduğunu vurguladı.

Fabrikada örgütlü Türk Metal Sendikası'nın ise CMS patronu adına işçileri denetlediğini, haksızlığa ses çıkaran işçileri fişlediğini, sözleşme maddelerinde işçileri sattığını ve patrona biat etmenin propagandasını yaptığını belirterek tepkilerini dile getirdi.

CMS işçileri taleplerini:

*İşten atmalar son bulsun,
*İşçilerin gasp edilen hakları verilsin,

*Yaşanan haksızlıklar nedeniyle CMS patronu başta olmak üzere bütün sorumlular cezalandırılsın şeklinde sıraladı.

İşten atılan işçiler açıklamadan sonra da vardiya giriş çıkışlarında servislerle fabrikaya gelen ve giden arkadaşlarına seslenerek birlik olma ve saldırılara karşı mücadele çağrısı yaptı.

Soma Katliamı Unutulmadı

Madenciler Somadan Seslendi: "301'i Meydanlarda Her Zaman Haykıracağız!"

13 Mayıs 2014'te 301 madencinin yaşamını yitirdiği Soma Katliamı'nın onuncu yıldönümünde Soma Beşyol Madenci Anıtı önüne yürüyüş yapılarak gerçekleştirilen eylemde, katliamda yaşamını yitiren madencilerin yakınları, Bağımsız Maden İş Sendikası, KESK, TMMOB, Tabip Odası, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri katıldı.

Soma'da yaşamını kaybeden 301 maden işçisi olmak üzere yaşamını yitiren tüm maden işçileri ve işçi önderleri Tahir Çetin ve Ali Faik İnter için saygı duruşu yapıldı.

Anmada madenci aileleri, yeni Somalar yaşanmaması için madenlerin kamulaştırılmasını ve taşeron çalışmanın yasaklanmasını istedi.

Soma Emek ve Demokrasi Güçleri "10 yıl önceydi; plansız, hesapsız daha çok para kazanma hırsıyla alınmayan iş sağlığı ve güvenliği önlemleri katledilen 301 can... 162 işçi ise yaralandı. 255 kadın eşini kaybetti, 440 çocuk babasız ve 301 anne, baba evlatsız kaldı. Cumhuriyet tarihinin en büyük, dünyanın yaşadığı büyük işçi katliamlarından biri Soma'nın acısı oldu. Katledilen 301 maden işçisinin mücadelesinde ve madencilerin örgütlenmesinde hak mücadelesi veren Bağımsız Maden

İşçileri Sendikası Genel Başkanı Tahir Çetin ve Maden işçisi Ali Faik İnter'i saygıyla anıyoruz" dedi.

Bağımsız Maden İş Sendikası Genel Başkanı Gökay Çakır ise "Biz bugünkü mücadelemizi kaybettiğimiz 301 maden işçisi kardeşimize borçluyuz. Çünkü bizim gözümüzü açtılar. Biz gördük ki, sendikalar, patronlar, siyasi partiler hep işçiyi köle olarak görüyor. Biz köle değiliz, insanız! Başka 301'ler can vermesin diye 301'i bu meydanlarda hep haykıracağız, hiç unutmayacağız!" dedi.

Biz madenciyiz, adaleti de hukuku da bileniz. Şu an maden patronları ve sarı sendikalar, siyasi partilerle birlikte buradaki 17 bin işçiyi, 301'i anmaya göndermemek için elinden

geleni yapıyor. Böyle olmaz. İşçinin canını yakıyorsunuz. İşçiyi nereye kadar korkutacaksınız. İşiyile, ekmeğiyle korkutuyorsunuz, ailesiyle korkutuyorsunuz. Bir de işçileri sokağa salmıyorsunuz. Böyle adalet olmaz." dedi.

Mücadeleci Sendikalar: "Hesap Sormak İçin Ayağa Kalk!"

İstanbul'da Dev-Tekstil, DGD-SEN, DİSK/Enerji-Sen, KATAŞ-SEN, İnşaat-İş, İnşaat-Sen, Mağaza Market-Sen, Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, TOMİS "Mücadeleci Sendikalar" imzasıyla Soma Maden Katliamının 10'uncu yılında Kadıköy Süreyya Operası önünde eylem yaptı.

“Soma, Ermenek, Bartın, İliç... Hesap Sormak İçin Ayağa Kalk” pankartı açılan eylemde, KATAŞ-SEN Genel Başkanı Şahin Başaraner “10 yıl önce üç yüz bir kardeşimiz toprağın altına gömüldüğü gün bugün. Bugün Soma’da katledilen işçi kardeşlerimizin katilleri 10 yıldan beri göstermelik yargılamalarla göstermelik mahkemelerle sözde hukukun önüne çıkarılan katillerin göstermelik cezalarla sokağa salındı. Türkiye’de maden demek ölüm demek. İş cinayeti, katliam demektir. Soma’da Ermenek’te, Amasra’da, Kozlu’da, katlettiğiniz hiçbir arkadaşımızı unutmadık” dedi.

İktidarın Orta Vadeli Programla- Yeni Somalar yapacağız, yeni Ermenekler, yeni Kozlular yapacağız sizleri katledeceğiz. Güvencesizlikle, insanlık dışı çalışma koşullarıyla işçileri ölüme sürükleyeceğiz” dediğini belirten Başaraner, “İşçilerin emekçilerin açlığa yoksulluğa mahkum edildiği yerde isyan haktır. Katliamlarının hesabı sorulmuyorsa ayağa kalkmak haktır. Bu ülkede çocuklarımızın yüzde 65’i makarna-ekmekle besleniyorsa isyan haktır” dedi.

Avukat Mürsel Ünder ise Soma katliamının ardından madencilere, ailelere ve dayanışmaya gelenlere saldırıldığını hatırlattı. Soma Katliamı davası sürecini aktaran Ünder davanın bir hukuk rezaletine dönüştüğünü katillerin serbest bırakıldığını, maden patronuna işletmeyi açma yetkisi verildiğini, gelinen süreçte de davanın avukatlar ve ailelerin çabası ile dava devam ettiğini belirtti.

Mücadeleci Sendikalar olarak “Özelleştirmeler derhal durdurulmalı, işçiler için kölelik ve ölüm anlamına gelen taşeron çalışma yasaklanmalı, rödövan (kiralama) kaldırılmalıdır. İşçi sağlığı ve iş güvenliğinin piyasaya terk edilmesinden acil olarak vaz-

geçilmeli ve gerekli tüm denetimler sağlanmalıdır. İşçilerin emeğini gasp ederek onları birer makine parçasına dönüştüren pratiklerin, köylülerin yaşam alanlarının ve geçim kaynaklarının gasp edilmesini ve doğanın metalaştırılmasını reddediyoruz. Sermayenin bitmek bilmeyen ve dizginlenemeyen kâr hırsının ve sermaye birikimi arzusunun bedeli emekçilerin kanlarıyla, canlarıyla ve doğanın geri dönüşü olmayacak şekilde talan edilmesiyle ödenmektedir. Yaşamak için, ve emek ve doğa düşmanı bu sömürü düzenine dur demek için direnmekten asla vazgeçmeyeceğiz” denildi.

“Soma’yı Ne Unuturuz, Ne De Unuttururuz”

İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri’nin, “Soma Katliamı 10. Yılında. Açlık, Yoksulluk, Ölüm Kader Değil, Mücadeleyle Değiştireceğiz” pankartı açarak Kadıköy Süreyya Operası önünde yaptığı eyleme, aralarında Mücadele Birliği Platformu’nun da

bulduğu çok sayıda kurum katıldı.

Eylemde 1 Mayıs’ta Taksim’e yürüme iradesi gösterdiği için tutuklanan 50 devrimci selamlandı. Açıklamada 10 yılın adaletsizlikle dolu geçtiğini belirtilerek “Soma’da ve genel olarak madencilik alanında en vahşi çalışma ve sömürü koşullarını yaratan, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini hiçe sayan, güvencesiz ve taşeron çalıştırmayı kural haline getiren iktidar ve sermaye bu katliamın sorumlularıdır” dedi.

Soma Katliamı davasının cezasızlıkla kapatılarak maden patronuna, adeta ödül gibi, maden işletme yetkisi geri verildiği, dava avukatlarının ise keyfi biçimde tutsak edildiği hatırlatılan açıklamada “Adalet mücadelemiz aileler, avukatlar, emekçiler, ezilenler olarak sürüyor, sürecek. Soma’yı ne unuturuz, ne de unuttururuz. Katliamlar karşısında iktidarın ve sermayenin cezasızlık çarkını kıracak, birleşik mücadeleyi büyüterek hesap soracağız” denildi.

Suluk Almak Gerekir

Emekçi Bir Kadın

İnsan bazen yorulur insan olmaktan, işçi olmaktan, kadın olmaktan, anne olmaktan... İnsan bazen dinlenmek ister, bazen dinlenmek gerekir. Aslında insan sadece mutlu olmak ister ama nasıl?

Günün sonunda bir parça kuru ekmeği eve getirebiliyor olmak mıdır mutluluk? Akşam pazarından kalanlarla karnımızı zar zor doyurabilmek midir? On üç, on dört saat kan ter içinde çalışarak bitirdiğimiz günün sonunda 'ne pişireceğim?', 'yarına yemek yapabilmek için bir şeyler bulabilecek miyim?' diye sormak mıdır mutluluk? Elbette hiçbiri değil ama bize reva görülen bu.

Yetmiyor bir de bize dair beklentileri var; 'uygun eş', 'uygun kadın', 'uygun kadın işçi', 'uygun anne', 'uygun evlat' vesaire olmak.

Biz emekçi kadınlar, bize reva görüleni değil hakkımız olan için mücadele veriyoruz.

Biliyoruz; hak verilmez alınır!

Evlerimizden çıktığımızda önce, dilinde; 'anne dediğin', 'kadın dediğin' söylemleriyle toplum dikiliyor karşımıza.

Fabrikalarda, ofislerde, okullarda bir dizi beyaz yakalı. Elleri görünmeyen ama her defasında savurmaktan asla geri durmadıkları tehdit sopalarıyla karşımızdalar.

Meydanlara çıktığımızda barikatlar, gözaltılar, işkenceler...

Çalışma alanlarında bulunan burjuva kadınlar çocuklarını özel kreşlere, bakıcılara bırakıp rahat koşullarda çalışırken biz emekçi kadınlar, çocuklarımızı açlık ve birçok hayati tehlikeyle dolu evlerimizde bırakmak zorunda kalıyoruz. Bu örnekler saymakla bitmez, biz emekçi kadınlar bilmeliyiz ki; bizim olanı almak için sadece kadın mücadelesi vermek yetmez.

Ait olduğumuz sınıfın kurtuluş mücadelesi mutlak zafere erişmediği sürece, yasalar nezdinde eşit olsak da pratikte iki kat ezilenden öteye gidemeyeceğiz.

İdare ve Gözlem Kurulları Kapatılmalıdır!

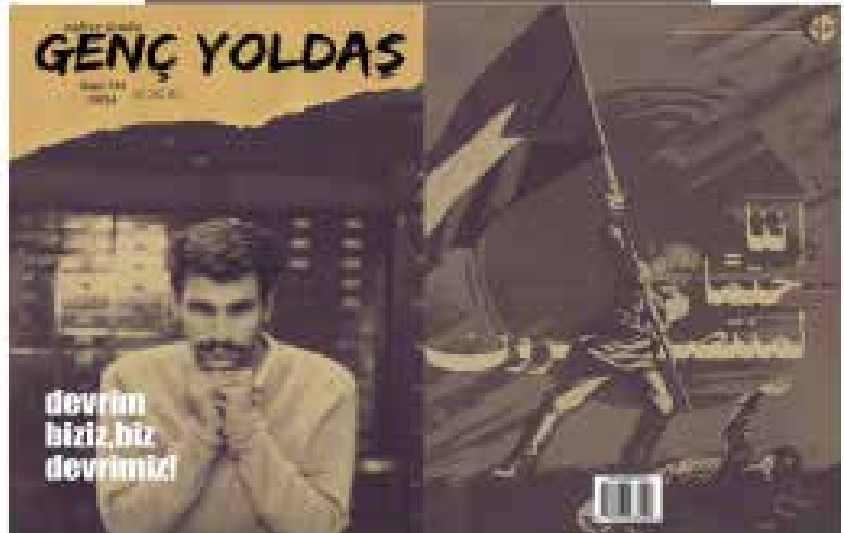
Zindanlarda baskılar, keyfi cezalar, infaz yakmalar artarak devam ediyor. Cezaevlerindeki İdare ve Gözlem Kurulları, 2021-2023 yılları arasında en az 384 tutuklunun tahliyesini erteledi.

İnsan Hakları Derneği (İHD)'nin raporlarına göre 2021 ile 2023 yılları arasında, geçen 3 yılda toplam 384 tutsağın tahliyesi ertelendi.

Tutsaklar İHD'ye yaptıkları başvurularda, kurulun kendilerine tamamen siyasi yaklaşımlarla yaklaştığını ve "pişmanlık" dayatmasında bulunduğunu anlatıyor. Her bir tutsağın "infaz yakma" gerekçesi birbirinden keyfi...

Cezaevlerindeki tutuklu haklarının neredeyse tamamı İdari ve Gözlem Kurulları'na devredilmiş durumda ve bu kurullar kendilerini mahkemelerin yerine koyuyor. Yasalara, hukuka uymayan her türlü karar, "yönetmelikler" ile kılıfına uyduruluyor. İdare ve Gözlem Kurulları cezaevlerinde hem savcı, hem hakim konumunda cezalar yağdırıp, 10-20-30 yıl cezasının infazını tamamlamış olan ve tahliye edilmesi gereken tutsakları keyfi gerekçelerle dört duvar arasında tutmaya devam ediyor.

Genç Yoldaş dergisinin yeni sayısı "Devrim Biziz Biz Devrimiz" başlığıyla yayında.

Eğitim Emekçileri Şiddete Karşı İş Bıraktı

İstanbul'da, Özel Eyüp Sultan Final Akademi Anadolu Lisesi'nde öğretmenlik yapan İbrahim Oktugan'ın öldürülmesi üzerine eğitim emekçileri, 10 Mayıs Cuma günü ülke genelinde bir günlük iş bırakma eylemi yaptı. Binlerce eğitim emekçisi sendikaları ile birlikte buldukları İl Millî Eğitim Müdürlükleri önüne yürüyüş yaparak eğitimde şiddeti ve sorunları arttıran, eğitim emekçilerini hedef gösteren eğitim politikalarını protesto etti.

İstanbul'da KESK Eğitim Sen İstanbul Şubelerinden binlerce eğitim emekçisi Beyazıt Tramvay durağında "İtibarsızlaştırma Politikalarına Ve Eğitimde Şiddete Hayır" pankartı arkasında yolu kapatarak, şiddeti ve itibarsızlaştırmayı protesto eden sloganlarla Sultanahmet'te bulunan İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü önüne yürüdü. Eyleme Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, İstanbul Tabip Odası ve çok sayıda demokratik kitle ve meslek örgütünden temsilciler, öğrenciler, veliler de katılarak destek verdi.

Eylemde sık sık "Bakan İstifa", "Sorunların Sebebi, Eğitim Sistemi", "Güvenli Eğitim, Güvenli Gelecek", "Susma Haykır, Şiddete Hayır", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Hak Verilmez Alınır, Zafer Sokakta Kazanılır", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları atıldı. Eğitim-Sen üyeleri adına basın açıklamasını okuyan Hüseyin Tosu, "Meslektaşımızı hayattan ve öğrencilerinden koparan ne basit bir öfke krizi ne failin öğrenci oluşu ne de failin uyruğu ile ilgilidir. Bugüne kadar eğitimden sorumlu olanların yaptıkları açıklamalarda eğitimde yaşanan olumsuzlukların sorumlusu olarak öğretmenleri göstermesi, CİMER uygulamasının bizlere karşı bir sopaya dönüştürülmesi, MEB'in eğitimde yaşanan sorunlara çözüm üretmek yerine öğretmenleri ve idarecileri veli/öğrenci karşısında tek muhatap olarak bırakması, bugün yaşananlara zemin oluşturmuştur" dedi.

Mili Eğitim Bakanı'na ve iktidara seslenen Tosu "Okulda şiddeti önlemek için daha kaç eğitim emekçisinin can vermesi gerekiyor? İktidarın ve MEB'in plansızlığı nedeniyle okullarımız güvenlik açısından ciddi risk altındadır. Okullarımızdaki güvenlik açığının faturasını canımızla mı ödeyeceğiz?" diye sordu.

"Kendimizin ve öğrencilerimizin canından endişe ederek okula gitmek istemiyor, can güvenliğimizin olmadığı bir eğitim sistemini kabul etmiyoruz. Artık Yeter! Can korkusuyla çalışmak istemiyoruz!" diyerek ve eğitim emekçilerinin çalışma koşullarının iyileştirilmesi, parasız, bilimsel, nitelikli, anadilde eğitim için mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladı. Eğitim emekçilerinin taleplerini şöyle sıraladı:

* Okulda şiddetin son bulması için MEB'i acilen harekete geçmeye ve önlem almaya çağırarak Tosu eğitim emekçilerinin taleplerini ise şöyle sıraladı:

* Okullarda yaşanan şiddet olaylarındaki korkutucu tırmanışı engellemek için bir an önce eğitimde şiddete karşı bir yasa çıkarılmalıdır.

* Eğitim kurumlarında şiddetle mücadele için somut önlemleri içeren bir eylem planı hazırlanmalıdır.

* Failer toplumun vicdanını rahatlatacak ve yeni olaylar açısından caydırıcı olacak şekilde cezalandırılmalıdır.

* Özel ya da devlet okulu fark etmeksizin, derhal tüm okulların güvenliği sağlanmalıdır.

* Ahlak bekçiliğine soyunan RTÜK'ün toplumsal şiddeti başlıca gündemi haline getirip, mafya ve suç temalı TV yapımlarını denetlemesi sağlanmalıdır.

* İçine bin bir tane gereksiz ve hatta zararlı içeriklerle doldurulan müfredat yerine şiddetin çağ dışı ve yanlış olduğunu öğreten, toplumsal yaşam dersleri içeren öğretim programları hazırlanmalıdır.

Dünya Üniversiteleri Faşizme ve Siyonizme Karşı Ayakta!

Sibel Deniz

Yaklaşık 8 aydır Filistin'de Gazze'ye soykırım saldırılarını sürdüren İsrail'e tüm emperyalist hükümetler açık ya da üstü örtülü tam destek verirken, dünyanın dört bir yanında halklar da Filistin halkı için ayağa kalktı, hükümetlerine kafa tuttu.

Öğrenciler ise Filistin için ayağa kalkarak gözaltılara, işkencele-re, okuldan atılmalara rağmen bu eylemlere bir dinamik kazandırdı. ABD'li öğrenciler, akademinin suç ortaklığı karşısında sessiz kalmayı reddederek, gençliklerinin dinamizmini eylemlere kattılar. ABD'de başlayıp emperyalist kalelerin kampüslerine yayılan eylemler, kısa sürede 68 hareketinin doğumunu sağlayan Vietnam savaşı karşıtı ayaklanmaları anımsattı tüm dünyaya.

İlk eylemler New York'ta Columbia Üniversitesinde 70 öğrencinin kampüs bahçesine "Gazze Dayanışma Kampı" kurması ile başladı. Kısa süre içinde "anti semitizm" ile yaftalanarak beyaz üstünlükçüler ve siyonist İsraililer tarafından hedef tahtasına oturtuldular, aralarında Yahudi öğrenciler de olmasına rağmen. Üniversite yönetiminin İsrail ile ilişkileri kesmek şöyle dursun, kamp kuran öğrencilere saldırması, ateşe benzin dökülmesi etkisi yarattı. Çok kısa sürede Columbia'ya öğrencilerden ve New York halkından büyük destek geldi. Ve ard arda Brown, Harvard, Princeton, Yale, UCLA, MIT gibi Amerika'nın en prestijli "Sarmaşık Ligi" üniversitelerinde "Gazze Dayanışma Kampı"ları ortaya çıktı.

Öğrencilerin talepleri Gazze'ye, Filistin'e yönelik İsrail saldırılarının durdurulması, ateşkes ilan edilmesi, insani yardımların ulaştırılması değil-di sadece. Üniversite yönetimleri ve hükümetlerinden de talepleri vardı. Öncelikle, üniversitelerinin İsrail ile olan akademik bağlarının kesilmesi, üniversitelerinin İsrail yerleşim yerlerine (siz bunu siyonist İsraililerin Filistinlilerin topraklarına evlerine yerleştirilmesiyle oluşturulmuş işgal alanları diye okuyun) maddi desteklerinin kesilmesi, silah endüstrisine yatırımların kesilmesi ve üniversite-

lerinin yaptıkları harcamaların nere-lere gittiğinin bilançosunun şeffaf bir şekilde öğrenci ve akademisyenlerle paylaşılması taleplerinin başında geliyordu. Ardından aynı talepler ABD hükümeti için geliyordu. İsrail'e verilen desteğin çekilmesi, silah satışının durdurulması en başat talepleri.

Columbia Üniversitesi öğrencilerinin açtığı kapıdan geçen tüm üniversiteler, aynı tepki ile karşılaştı.

Polis vahşice saldırıp kampları dağıttı, öğrenciler ve akademisyenler işkence ile tutuklandı, üniversite yönetimlerince cezalar yağdırıldı, uzaklaştırma ve okuldan atma cezaları geldi. Sosyal medya üzerinden anti semitizmle suçlanır, kampları İsrail destekçilerince saldırılara, taciz ve tahriklere uğrarken, Yahudi öğrenciler Şabatlarını bu kamplarda müslüman ve hıristiyan öğrencilerle

beraber kutladı, birlikte dualar etti, Cuma namazı kılan öğrencilere korumalık yaptı, dayanışmanın yüksek örneklerini verdi. Ulusal muhafızların dahi kampüslere girmesi, saldırıları halkın da tepkisini büyüttü, öğrenciler kampüste, halklar kampüs önlerinde, meydanlarda, otoyollarda eylemlerini sürdürdüler.

Filistinle dayanışma eylemleri, başta Avrupa olmak üzere Asya, Avustralya kıtalarında da meydanlardan kampüslere sıçradı. Kanada'dan Avustralya'ya Japonya'dan Pakistan'a dünyanın dört bir yanında prestijli üniversitelerin kampüsleri öğrencilerin eylemleriyle sarsıldı. Ve başta "demokrasinin beşiği" Avrupa üniversitelerinde yaşanmaya başlandı polis saldırıları. Tarafsızlığı ile ünlü İsviçre'de kampüsler ziyaretçilerden arındırılır yerine polis bölükleri girerken, "hoşgörü ve anlayış" timsali Hollanda'da kampüslerde üst üste vahşi polis saldırıları yaşanır oldu. "Nazizme bir daha asla" diyen Alman hükümeti, kefiyeyi yasaklamaya, Filistinli öğrencilere "vatansız" olarak kaydolma talimatı vermeye ve dünyaca ünlü Filistinli cerrah Ghassan Abu Sitta'ya seyahat yasağı koymaya kadar vardırıdı. Ve iktidarların sığındığı argüman, Nazilerin zulmüne uğramış Yahudilerin ezilmemesi(!) ki dünya halklarının gözünde İsrail siyonizmi Nazi faşizmi ile eş durumda iken!

Amerikan üniversitelerinden bir öğrenci röportajında, "Bunca sene çalıştım, didindim. Şimdi ise okuldan

atıldım. Mezun olabilecek miyim, bilmiyorum" diyordu. Öğrenciler hem mevcut akademik kariyerlerini, hem de gelecekteki kariyer beklentilerini hiçe sayarak hükümetlerine "dur(!)" diyorlar.

Öğrencilerin haftalar süren, bitmeyen protestolarının eşliğinde, akademik tatile giriliyor. Bu defa mezuniyet törenleri Filistin ile dayanışma eylemlerine sahne oluyor. Diplomasını almaya kürsüye çıkanlar Filistin bayrakları açıyor, kefiyeler takıyor, tutuklanan arkadaşlarını temsilen kürsüde kendilerini kelepçeliyor, sloganlar atıyor, pankartlar açıyor. İsrail'i destekleyen konuşmacılar, katılımcılar protesto ediliyor, salonlar boşalıyor. Karşılığı gecikmiyor elbet. Okul birincilerinin dahi konuşmaları iptal ediliyor, mezuniyetler iptal ediliyor, polis saldırıları ve tutuklamalar devam ediyor...

Bu defa gelen, hep benzetildiği gibi 68'in barış isteyen "çiçek çocukları" değil. Bu defa gelen, emperyalizmin her tür vahşetine karşı gelecekteki kariyer beklentilerini, yaşamlarını ortaya koyan, yoksulluktan, savaştan, ayrımcılığa uğramaktan bıkmış öfkeli, kaybedecekleri bir şeyleri olmayan bir genç kuşak. Ve bu genç kuşak, gelecekte için bir varlık yokluk savaşı veriyor.

Sermaye sınıfı elbet bunun farkında. Kendi gelecekteki ancak bastırılmış, susturulmuş, düzene uyan bir gençlik yetiştirmekte görüyorlar. Tıpkı tüm dünya emekçi halkları gibi; gençlerin de geleceği, dünya emekçi halklarından ayrı değil. Umutlar, hayaller, yaratılmak istenen dünya aynı, düşman aynı.

Bir kez daha: Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm!

Saflar Belirginleşiyor

Sinan Kaleli

Kızılordu Berlin'de Reichstag binasına kırmızı bayrağı diktiğinde, Mareşal Jukov'un "Avrupa'yı faşizmden kurtartık. Bu yüzden bizi asla affetmeyecekler" dediği aktarılır. Muazzam bir öngörü. Gerçekten de emperyalistler komünistlerin bu "suçunu" asla bağışlamadı.

Daha soğuk savaşın başlarında, "totalitarizm" başlığı altında Nazi Almanyası ile SSCB adını yan yana koymaya özel önem gösterdiler. Nazi iktidarı ve faşizm sanki kendi öz evlatları değilmiş gibi, Molotov-Ribbentrop anlaşmasını savaşın sebeplerinden biri diye göstermeye çalıştılar.

Oysa tarihi belgeler ortadaydı. Nazileri iktidara getiren, onlara muazzam destekler sunan, sempati besleyen en başta ABD ve İngiliz sermaye sınıfı idi. Bugünün parasıyla milyarlar aktardılar Nazilere. Gizli görüşmeler yaptılar, Münih anlaşması gibi anlaşmalar imzaladılar. Var güçleriyle Nazi Almanyası'nı Sovyetlerin üzerine saldırtmak istediler. Bütün bunların belgeleri mevcut. Afaki şeyler değil. Ama buna rağmen, emperyalistlerin propaganda gücü, özellikle yeni kuşaklar üzerinde etkili oldu. Tarihsel gerçeklik baş aşağı döndü.

Yeni nesiller tarihi Hollywood üzerinden öğreniyor ne yazık ki. Normandiya çıkarması ile zaferin kazanıldığına inanıyor. Sovyetler Birliği'nin ve Kızılordu'nun destansı kahramanlığından bihaber. Sosyalizmin 27 milyondan fazla insanını kaybetme pahasına bu faşist canileri yendiğini bilmiyorlar. Alman ve İtalyan faşistlerinin, müttefikleriyle birlikte asıl olarak "doğu cephesinde" Kızılorduya karşı savaştıklarını, faşist orduların yüzde 80'inden fazlasının doğuda olduğunu duymamışlar bile. Gizlendi bütün tarihsel gerçekler yeni nesillerden. Ve hatta tersine, Sovyetler suçlanıyor, Nazilerle eşitleniyor, bunu için AB çapında yasalar çıkartılıyor.

Yanlış anlaşılmasın. "Batı"nın bu saldırgan yaklaşımı Ukrayna savaşı sonrasına özgü değil. Daha ortada bu savaş yokken Avrupa Parlamentosu'nda Sovyet ve komünizm sembollerini yasaklama kararları çıkartan bunlar. Baltık'ın üç küçük ülkesi başta olmak üzere, Sovyet anıtlarının kaldırılması, Sovyet geçmişinin mahkum edilmesi, Kızılorduya karşı savaşan faşist birliklerin kahramanlaştırılması, tarihin yeniden yazılması... tüm

bunlar, Ukrayna savaşından çok önce başladı.

Ukrayna savaşı, sermayenin bu faşistleşme eğilimine olağanüstü hız verdi. Zaten olanı, uygulananı hızlandırdı, engellerinden arındırdı. Artık iş, ifrata varmış durumda.

Özellikle bu yıl 9 Mayıs Zafer Günü kutlamaları, emperyalist cenah için tam bir kara mizah halini aldı. İpe sapa gelmez yasaklar aldı başını gitti. Estonya'da polis yetkilisi TV'ye çıkıp tek tek yasakları sayıp döktü. Her tür gösteriyi, çiçekleri, St. George nişanını, Sovyet ve komünizm simgelerini, neredeyse yüzlerde belirecek gülümsemeyi bile (!) yasakladılar. Diğer Baltık ülkelerinde de yasaklar aldı başını gitti. Aklınıza gelebilecek her şey yasak. Nazilerle birlikte Kızılorduya karşı savaşanların torunları olarak yönetimdeyken, bu ülkelerden başka bir şey beklemek hayal olurdu doğrusu!

Gerici faşist Polonya yönetimi için ayrıca söz etmeye gerek yok. Orada komünist örgütlenme bile yasak.

Almanya Sovyet simgelerinin kullanımını, Rusya askeri giysilerini çağrıştıracak şeyleri, hatta "Z" ve "V" harfinin kullanımını bile yasakladı! Ama yasakları sökmedi. 79 yıl sonra Reichstag binasına yeniden Zafer Sancağı dikildi. Görkemli bir şekilde dalgalanıyor. Eylemciler bulunamadı. Aynı şekilde Brandenburg kapısına da Zafer Sancağı yansıtıldı.

Ukrayna'da faşist rejim zaten bütün Sovyet simgelerini yasakladı çoktan. Zelensky, 1941 yılında, henüz 17 yaşındayken gönüllü olarak Kızılorduya katılıp, asteğmen olarak savaşa giren, 1944'te bölük komutanlığına yükselen büyük babasının pay sahibi olduğu zaferin yerine, 9 Mayıs'ı Avrupa Günü olarak kutluyor!

Bu gerici faşist yönetimlerin yasaklarına rağmen, her tür bedelli göze alarak kutlama yapan yiğit insanlar görüyoruz tüm bu ülkelerde. TV kanalları ve radyolar hackleniyor, Moskova kutlamaları canlı yayınlanıyor; ölümsüzler anıtına Kızılordu kıyafeti giyerek gidenler oluyor. Tutuklanmayı göze alarak katılıyor insanlar kutlamalara.

Emperyalistlerin tüm baskı ve çabalarına rağmen, Slovakya başbakanı Fico ve çevresindekiler örneğinde olduğu gibi, doğrudan Kızılordu'ya minnet duyanlar da var. Katıldıkları anmada Slovak vekil "Faşizme karşı zaferi kutluyoruz. Ve özgürlük için Kızılorduya şükranlarımızı sunuyoruz. Yeniden ve yeniden söyleyeceğim: II. Dünya savaşında hiçbir ulus Ruslar kadar bedel ödemedi. Gururla teşekkürlerimi iletiyorum. Benim kahramanlarım Hollywood aktörleri değil, Mareşal Jukov, Konev, Malinovsky veya Çuikov'dur." sözleriyle sunuyordu şükranlarını.

Rusya'nın yöneticilerine gelince... Belirli bir kısmı belki de sosyalizmi yıkmakla "geçmiş günahlarının kefareti"ni ödettiklerini" düşünüyorlardı son yıllara kadar. Ama ayakta kalabilmek için geçmişin o "günahına" dört elle sarılmak zorunda kalacaklarını nereden bileceklerdi ki! Moskova'daki görkemli kutlamalarda da gördüğümüz gibi, dört elle sarılmak zorunda kalıyorlar Kızılordunun ve Sovyetlerin yarattığı değerlere.

Her geçen gün sermaye düzenlerinin faşistleşme süreçleri derinleşiyor, her tür "hak ve özgürlükler" birer birer kaldırılıyor yürürlükten. Kanada'daki son internet yasası gibi faşist yasalar yaygınlaşıyor. Buna karşı emekçilerin direnişleri de büyüyor. Saflar iyice belirginleşiyor.